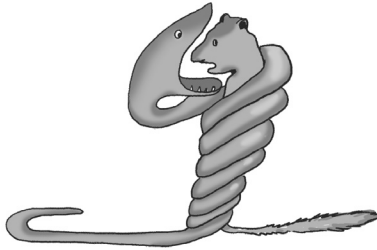

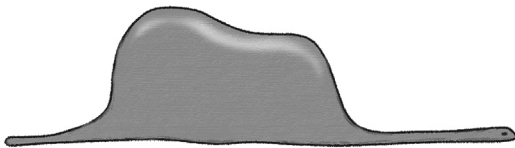
Розділ I

Коли мені було шість років, у книзі про незаймані ліси, яка називалася «Правдиві історії», я побачив дивовижний малюнок. На ньому був зображений удав, що заковтує тварину. Ось копія цього малюнка:

У книзі розповідалось: «Удави ковтають свою здобич цілком, не пережовуючи. Відтак вони не в змозі рухатися, а тому сплять шість місяців, поки їжа перетравлюється».

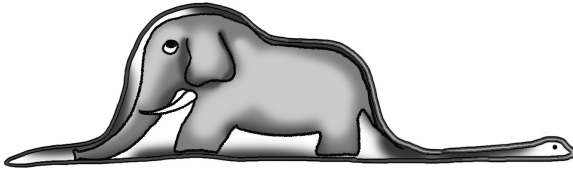
Я тоді багато розміркував про пригоди у джунглях і навіть намалював кольоровим олівцем свій перший малюнок. Мій малюнок номер один. Він мав такий вигляд:

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Я показував своє творіння дорослим і запитував, чи їм не страшно. Мені на те відповідали: «І чого б це ми мали капелюха боятися?»

Однак то був не капелюх. То був удав, що перетравлює слона. Тоді я намалював удава зсередини, щоб дорослі зрозуміли. Їм завжди потрібно все пояснювати. Мій малюнок номер два був такий:

Дорослі порадили мені не малювати удавів ані зовні, ані зсередини, а зосередитися на вивченні географії, історії, математики та граматики. Так у шість років я мусив відмовитися від блискучої кар'єри художника. Мене засмутила невдача з моїми малюнками номер один та номер два. Дорослі ніколи нічого самі не розуміють, а дітям набридає завжди їм все пояснювати. Тому мені довелося вибрати іншу професію — я вивчився на пілота. Куди я тільки не літав, і географія справді стала мені у пригоді.

Я міг з першого погляду відрізнити Китай від Аризони. Це дуже корисно, коли заблукаєш уночі.

Упродовж свого життя я спілкувався з чималою кількістю серйозних людей. Я довго жив серед дорослих. Я добре їх знав. Але моя думка про них не стала краща.

Коли хтось із дорослих видавався мені більш-менш тямущим, я показував йому малюнок номер один, який завжди носив із собою. Я хотів знати, чи людина дійсно щось розуміє. Але мені завжди казали: «Це капелюх». Після такої відповіді я не заводив мови з тими людьми ні про удавів, ні про незаймані ліси, ні про зірки. Я підлаштовувався під них: ми говорили про бридж, гольф, політику та краватки. І дорослі дуже раділи з того, що познайомились із такою розважливою людиною.

Розділ II

Так я і жив, не маючи змоги відверто поговорити хоча б із кимось, допоки шість років тому не потрапив в аварію, пролітаючи над пустелею Сахара. Сталась якась поламка у двигуні літака. А оскільки зі мною не було ні механіка, ні пасажирів, я вирішив здійснити складний ремонт самотужки. Для мене це було питання життя і смерті. Питної води я мав не більш як на тиждень.

Отож першого вечора я заснув на піску за тисячу кілометрів від людського житла. Я був самотніший за людину з потонулого судна, що опинилася на плоту посеред океану. Тому ви можете уявити моє здивування, коли на світанку мене розбудив якийсь дивний голосок. Він промовив:

— Будь ласка... намалюй мені овечку!

— Га!

— Намалюй мені овечку...

Я схопився на ноги, немов громом уражений. Протер як слід очі. Роззирнувся навколо. І побачив вельми дивного маленького хлопчика, який уважно дивився на мене. Ось найкращий його портрет з усіх, які я намалював згодом. Але малюк на ньому, зізнаюсь, не такий гарний, як був насправді.

Маленький принц

Та це не моя провина. Коли мені було шість років дорослі переконали мене в тому, що художником мені не бути, тож я не навчився малювати нічого, крім удавів зовні та зсередини.

Я дивився на хлопчика великими від подиву очима. Не забувайте, що я опинився за тисячу кілометрів від найближчого поселення. А цей малий не видавався ні загубленим, ні до смерті змученим від втоми, голоду, спраги чи страху. Він зовсім не був схожий на дитину, яка загубилася в пустелі. Коли нарешті до мене повернувся дар мови, я запитав:

— Але... що ти тут робиш?

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

А він повторив тихо, однак наполегливо:

— Будь ласка... намалюй мені овечку.

Попри свій подив, я не зміг відмовитися.

І хоч яким безглуздям це мені тоді видавалось, у пустелі і під загрозою смерті, я дістав з кишені аркуш паперу та ручку. Але згадавши, що вивчав передусім географію, історію, математику та граматику, я сказав хлопчику (і зробив я це дещо роздратовано), що не вмю малювати. Він відповів:

— Це нічого. Намалюй мені овечку.

Оскільки я ніколи не малював овець, то відтворив для нього один із тих двох малюнків, які тільки й був спроможний намалювати. То був удав зовні. Уявіть моє здивування, коли малюк промовив:

— Ні! Ні! Я не хочу слона в удаві. Удав дуже небезпечний, а слон надто великий. А в мене мало місця. Мені потрібна овечка. Намалюй мені овечку!

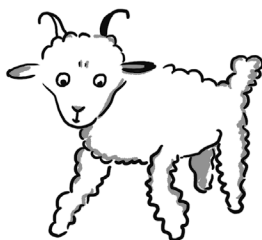
Я й намалював.

Він уважно її роздивився, а потім сказав:

— Ні! Вона надто вже немічна. Намалюй іншу.

Я намалював:

Мій друг ввічливо усміхнувся і поблажливо промовив:

— Ти ж бачиш... це не овечка, це баран. У нього роги...

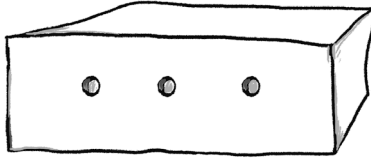
Я знову переробив малюнок:

Але він і його відхилив:

— Ця надто стара. А мені потрібна овечка, яка житиме довго.

Зрештою терпець мені урвався, адже треба було починати розбирати двигун. Тож я нашвидкуруч намалював такий малюнок:

І пояснив:

— Ось тобі ящик. Твоя овечка всередині.

І був дуже здивований, коли обличчя мого юного критика просвітліло:

— Саме таку я й хотів! Як ти гадаєш, їй потрібно багато трави?

— Чому ти про це запитуєш?

— Бо там, де я живу, дуже мало місця.

— Їй вистачить. Я намалював тобі зовсім маленьку овечку.

Він схилився над малюнком:

— Не таку вже й маленьку... Поглянь! Вона заснула.

Так я познайомився з Маленьким принцом.

Розділ III

Мені знадобилося чимало часу, щоб зрозуміти, звідки він узявся. Маленький принц ставив мені багато запитань, але, здавалося, зовсім не чув моїх. І тільки завдяки його випадково зроненим словам я дещо з'ясував. Так, коли він уперше помітив мій літак (я не малюватиму його, це занадто складна для мене справа), то запитав:

— Що то за штука така?

— Це не просто штука, вона літає. Це літак. Мій літак.

Я з гордістю повідомив малому, що вмю літати. Він здивовано вигукнув:

— Ти що, впав із неба?

— Так, — відповів я скромно.

— О! Як смішно...

І Маленький принц весело розсміявся. Це мене дещо образило — я волів би, щоб до моїх бід ставилися серйозніше. Тоді він спитав:

— Отже, і ти з неба!

А з якої ж планети?

І тоді я зрозумів, що зможу розгадати таємницю його появи, а тому прямо запитав:

— То ти прилетів з іншої планети?

Але він мені не відповів. Тільки заперечно похитав головою, дивлячись на мій літак:

— Звичайно, на цьому ти не міг прилетіти далеко...

Він про щось задумався. Потім витяг із кишені мою овечку і став розглядати свій скарб.

Тільки уявіть собі, як я був заінтригований цим напівзізнанням про «інші планети». Тому я постарався дізнатися більше:

— Звідкіля ти, маленький? Де ти живеш? Куди ти збираєшся забрати овечку?

Він трохи помовчав, а потім промовив:

— Ящик, який ти мені дав, добрий тим, що вночі слугуватиме овечці за дім.

— Звісно. А якщо ти будеш гарним хлопчиком, я дам тобі ще й мотузку, щоб ти міг прив'язувати її вдень. А також кілочок.

Мої слова, схоже, здивували Маленького принца:

— Прив'язувати? Яка дивна ідея!

— Але якщо ти її не прив'яжеш, вона забреде куди-небудь і заблукає...

Тут мій друг знову вибухнув сміхом:

— Та куди ж вона може піти!

Маленький принц

— Та будь-куди. Просто вперед.

Тоді Маленький принц серйозним тоном зауважив:

— Нічого страшного, у мене дуже мало місця!

І додав, як мені здалося, з легким

сумом:

— Якщо просто йти вперед, далеко не зайдеш...

